

Ї СУМКИ ГУЛЯЮТЬ ІТАЛІЄЮ

Одного разу, переглядаючи стрічку новин у соцмережі, наткнулася на пост доброго знайомого Миколи Потейчука, який під фото березнівчанки Тамари Тимофіївої написав: «Ї сумки гуляють Італією». Я навела, як кажуть, різкість і не повірила власним очам – це були крутезні, вишукані жіночі сумочки з дрібною ручною вишивкою. Я не втрималася і знайшла контакти талановитої майстрині. І от за тиждень-другий вмовлянь заходжу до її квартири.

Інакше, як гармонією фантазії та краси численні роботи вишивальниці не назвеш – дивовижні рукотворні картини та ікони, що прикрашають стіни оселі, наче виставкову залу картинної галереї. А далі скатертини, подушки, сукні, сорочки, сумки, клатчі, гаманці та багато інших довершених дрібниць. Від них неможливо відірвати погляд – наче й прості орнаменти, але скільки ж витонченості та вишуканості.

Вишивати Тамара почала ще в школі, на уроках трудового навчання. Рукодільницями були її мама та бабця. Між іншим, майстриня з неабияким трепетом вдягає

ся до робіт подруги вишивальниці Тетяни Бобчук, а потім й сама спробувала, мені сподобалося. Зовсім нещодавно закінчила портрет мого Віті. Це була найбрудніша і найтяжча моя робота. Найбрудніша, бо довелося прати заплакані стібки, а найважча, бо ще його не відпустила. У пастельних тонах вигаптувала його образ, бо хотіла залишити синам «2 в 1» - подарунок від мами і згадку про тата.

Між іншим, сини Дмитро та Микола уже давно виростили і тепер вони мамина опора та гордість. Обоє перспективні медики, навчаються у Запорізькому державному ме-

ки червоного понад 10 відтінків, а ще спеціальні голки та красиві фігурні ножиці. На робочому столі майстрині, наче у офісі, акуратно складені різнокольорові папки-методички, всередині за розділами у файлах посортовані схеми вишивок та майстер-класів.

Ось так спілкуємося у невимушеній обстановці і, зрештою, Тамара, інтригуючи, показує мені «подругу» однієї з тих самих італійських мандрівниць – витончену сумочку з вишивкою.

– Це моя перша сумка повністю ручної роботи, тут навіть етикетка моя є, – повертаючи її в руках, – пояснює моя співрозмовниця. – Цей радикюль має важливі особливості: верх має відповідати його серединці та внутрішньому світу власниці. Така річ дуже інтимна і може належати лише одній жінці.

Моя середня сестра Оксана (а я найстарша з-поміж нас трьох) відзначала свій ювілей і мені хотілося зробити для неї особливий подарунок. Вирішила, що це має бути сумочка (аж ніяк не сумка). Придбала у Інтернеті фермуар (металеву верхню ручку основи сумки), знайшла схему, на очі потрапив королівський червоний атлас та мереживо йому в тон для підкладки.

Привітали родиною сестру по Скайпу, бо вона тоді була в Італії, а потім кажу: а тепер мій подарунок... Вона була дуже зворушена, виявляється давно хотіла таку річ, але не наслідувалася попросити, бо розуміла, наскільки це кропітка робота. Так і з'явилася сумочка у Оксани, а

сорочку прабабусі Палажки, яку та вишивала вечорами біля газової лампи майже століття тому.

— Дуже хочу її реставрувати, — зізнається правнучка, — подивіться, які тут стібки,

а полотно яке. От це була майстриня! Але час нещадний не тільки до людей...

Тамара розповідає про свої роботи і ніяковіє, однак, на щастя, до кімнати зайшла її мама Ольга Олексіївна та сама розповіла все те, що так цікавило мене. Вона відкриває шафу, там на красивих вішачках чекають свого часу вишиті сукні майстрині, а їх близько десяти. До кожного вбрання вдало підібрані аксесуари у тому ж стилі: починаючи з сережок, закінчуючи витонченим взуттям. А ще сорочки, які Тамара вдягає в будень і на свято... На стіні, над ліжком помічаю ікону, вишиту бісером.

Тамара розповідає: «Відчула потребу це зробити. Каже, що одного разу під час церковної служби до мене підійшла жінка, сказала, що потрібно вишити ікону свого янгола-охоронця. Я так і зробила. Ця робота вишивалася легко, з кожним стібком відчувала полегшення, гамувала душевний біль».

Ось уже майже 15 років, як Тамара поховала свого Віктора та у 33 роки залишилася вдовою з двома маленькими синами.

— Після смерті чоловіка, який перед тим кілька років тяжко хворів, я мусила знайти якусь віддушину, переключитися, — розповідає Тамара, — і такою віддушиною стала вишивка. Спочатку я придивляла-

дичному університеті на державній формі навчання. Тамара пригадує, як готувалась на шкільний випускний до Дмитра та Миколи, вишивала особливу сукню, аксесуари. Вчителі запевнили, що вона сама, як випускниця, усе підібрано зі смаком та до ладу, а, головне, в єдиному екземплярі.

Зазначу, що Тамара працює продавцем-консультантом у будівельному магазині. Погодьтеся, робота не з легких, особливо для жінки. Тому, вишиває вона тільки ввечері, коли усі сплять. Лише мама спостерігає за цим процесом і бідкається, що донька не відпочиває. Тамара лише посміхається у відповідь. Одночасно вона працює над кількома роботами. У її розпорядженні спеціальний станок для вишивки, настільна лампа з лупою та власне ноу-хау - п'яльця з LED-підсвіткою, усе це подарунки від вдячних шанувальників: синів та сестер. Від палітри ниток у її скриньці очі розбігаються, одного тіль-

згодом і в молодшій Олені. І мої творіння пішли гуляти Італією, там така робота дуже цінується.

— Нещодавно моему італійському племіннику виповнилося 9 років, — продовжує Тамара, — то я подарувала йому рюкзак з авторською вишивкою його улюбленої породи собак - німецької вівчарки. Дитина була настільки задоволена, думала, що пішки піде до України. Це і є смак задоволення від своєї роботи, той момент, коли роблю останні стібки.

А це ось поки заготовка, колись буде сорочка, а це — рушник, там, на станку — незакінчена картина бісером, — показує вишивальниця, — планую вишити до весни. Сподіваюся, задумане вдасться.

Звичайно, вдасться, адже Тамару Господь наділив талантами та наполегливістю, і не тільки у вишивці... Але це вже тема для наступної публікації.

Юлія ІВАНЮК.

